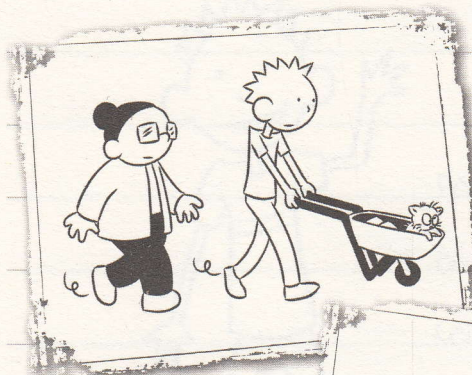
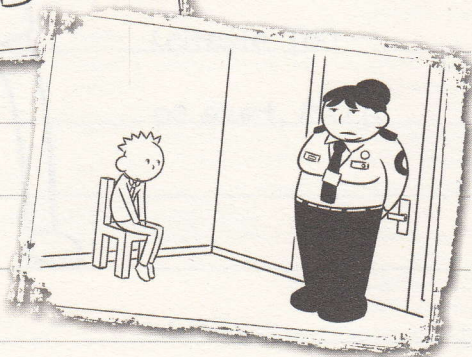

MOT

Mot, și cotoiul
chel

Mot,
pleacă
de acasă

Barbara Catchpole

Ilustrații de metaphrog

MOT

și cotoiul chel

Barbara Catchpole

Ilustrații de metaphrog

Table magnetice și farfurii zburătoare

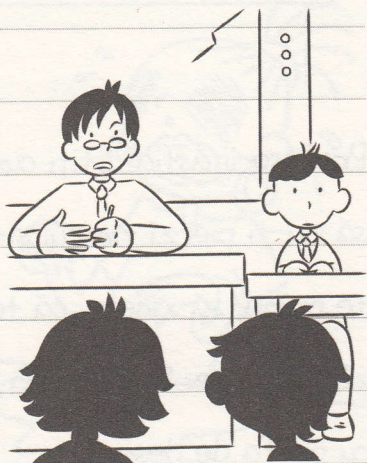
Ce mai faceți? V-ați rezolvat problemele alea cu profii? Nu? Atunci puneți-vă mamele să se ducă la școală!

Mda, știu, și a mea e la fel. Parc-o și aud:

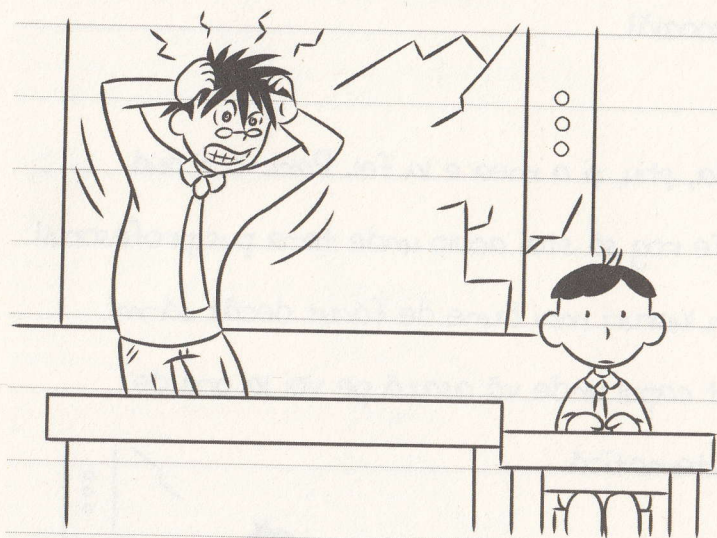
- Te rog să stai acolo unde te-a pus profesorul!

Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi bat capul unde vă așază pe voi la ora de matematică.

Și totuși nu se poate
să te obligे să stai tot
timpul lângă profesor.
E o cruzime!

Ce-ați făcut? O, nu, nu se poate! Și cât costă o tablă magnetică nouă? Aoleu! A, am înțeles de ce. Era din alea electrice. Astea costă într-adevăr o grămadă de bani.

Profesorii ăștia! Știți cum sunt? Te pisează să nu-ți pierzi timpul și-ți țin predici dacă te prind, să zicem, că te joci cu farfuria zburătoare. Dar ei stau pe coridor și flirtează cu profa de desen!

Deci, cine pierde timpul mai tare?

Aaaa! Profu' era și el în clasă... Păi, vedeți cum sunteți și voi?

Suki învață să meargă

Deci, într-o zi după școală intru eu în bucătărie și dau de Suki - plângând de ți se rupea inima.

Pe față îi curgea
șiroaie (am făcut
o metaforă - o, da!)
fardul ăla al ei de
ochi, și genele false
îi căzuseră
amândouă. Din nou.

Una zăcea într-o baltă colorată pe masă.

Cealaltă nimerise în cușca lui Harry, care
o mânca în tăcere.

La început n-am priceput decât că viața ei
nu mai are niciun rost, că nimic nu-i merge
niciodată și că vrea pur și simplu să moară.

Buni, mama și Bebe Vampir încercau s-o facă
să se oprească din urlat ca să le spună ce
nenorocire se mai întâmplase.

A reieșit că Suki se dusese
la Agenția de Supermodele
Flamingo, care are sediul
deasupra fast-foodului de
pe Mandela Street, și acolo nu
voiseră s-o ia pentru că nu știe
să meargă ca un supermodel. Suki
poartă tocuri de zece centimetri
și o fustă strâmtă și foarte scurtă.
Mă mir că poate să meargă în general.

I-am trimis un mesaj pe telefon prietenului ei
Kim, care a venit degrabă la noi.

Soră-mea i-a plâns câteva minute pe umăr.

La sosire, Kim avusese o cămașă albă proaspăt
călcată; când Suki a terminat, era gri flească.

- Lasă că vedem noi cum facem, scumpete,

i-a spus el. Nu mai plânge, prințesuca mea!

O să fie bine, iepurașul meu pufos!

Ai încredere în Kim, dulceată!

(Dumnezeule mare, oare chiar TREBUIE să vorbească așa??? Asta înseamnă să fii prieten cu o fată??? Dacă-i așa, o să am nevoie de lecții. De ce la școală nu ne învață chestii de-astea în locul atâtor nerozii inutile - de pildă, lungimea fluviilor?)

Oricum, am aflat că Agenția Flamingo te învață să mergi ca un supermodel contra cost: o sută de lire.

I-am spus lui Suki că o învăț eu să meargă pentru cincizeci. Am făcut-o să plângă și mai tare. (Și eu care credeam că o economie de cincizeci de lire o să-i pice bine. Ciudați mai sunt adulții!)

Deci Kim o să-și vândă niște lucruri pe internet pentru ca Suki să învețe să meargă. Buni a zis că Naomi și Katie (cred că sunt tot niște supermodele) au trebuit și ele să învețe.

Suki s-a oprit din plâns de îndată ce Kim a zis că-i plătește el lecțiile.

- Întreabă-i,
te rog, dacă n-ar

putea să-l învețe și
pe bebe să meargă!

a spus mama. S-a
făcut greu să-l tot

car în brațe. Zău

dacă nu mi s-a

lungit o mână!

Pe urmă:

- Suki l-a numit pe Kim „măimutul meu
deștept” și s-a dus la baie să-și aranjeze
machiajul. Din nou.

- Kim a vrut să ia genele lui Suki din cușca
lui Harry. Buni i-a bandajat degetul.

- Harry a descoperit că ajunge la cererea

pe care Suki o completase („absolut gratis”)

la agenția de supermodele și a tras-o

în cușcă. Apoi s-a așezat pe toaleta lui

s-o mănânce.

- mama a zis râzând că supermodelele

superbogate arată ca niște insecte-

bețigaș uriașe și că s-ar putea ca Suki să

trebuiască să pună niște cârniță pe ea.

Animale de companie

Apropo de insectele-bețigaș...

Profa de engleză zice că asta e o „legătură”.

Adică trebuie să legi chestiile pe care le scrii,

„ca să treci firesc de la una la alta”. Nu știu de

ce așa ar suna mai firesc, pentru că, de pildă, gândurile mele nu sunt niciodată legate. Sar tot timpul de la una la alta.

Chiar ieri, la mate mă gândeam că apendicele nostru seamănă cu un pui de cangur abia născut. (Nu doar al meu și al vostru, adică.

Al tuturor. Deși adevărul e că n-am văzut apendicele tuturor.)

Pe urmă, puiul de cangur m-a făcut să-mi amintesc de ziua când am mers cu școala la grădina zoologică și când Raj i-a cumpărat surorii de care nu-i place (o cheamă Tav) o agendă din caca de elefant.